Bumerang musical i emocional

Gerard Quintana i Adrià Puntí cantant 'El boig de la ciutat' dissabte a Fontajau Foto: CARLES PALACIO.

Ja ho deia Miguel Ríos fa una pila d'anys: el rock és un bumerang (per això sempre tornarà). I amb aquesta sensació es van reunir dissabte al pavelló de Fontajau de Girona més de 4.000 persones, per assistir a la primera edició del nou festival La Nit dels Sopa, promogut per Sopa de Cabra, "el grup més stonià que ha parit Catalunya", com el va definir Carlos Tarque, la veu de M-Clan, quan va mostrar el seu agraïment per participar com a convidat en la gran festa de final de gira del grup gironí. Va ser una nit de retrobades entre vells amics, a dalt i a baix de l'escenari, de celebració i derock-and-roll. També entre els músics i entre el públic predominaven els nascuts als anys seixanta i setanta, els children of the revolution als quals cantava Marc Bolan.

El triple concert, que va servir també per abaixar simbòlicament el teló del festival Temporada Alta, es va obrir poc després de les nou del vespre amb Adrià Puntí, a qui Sopa de Cabra ja va donar l'alternativa a Girona fa moltes, moltes llunes, com a cantant d'Umpah-Pah. Acostumat últimament a tocar més en teatres i auditoris que no pas en pavellons, Puntí va aprofitar el gran format per mostrar la seva cara més elèctrica i combativa, ben arropat pels seus excel·lents músics. Al cantant saltenc només li va faltar mesurar una mica millor el temps: com a convidat disposava només d'una hora per actuar i, després de tocar un bon grapat de temes del seu últim disc, va haver de fer un canvi de guió i un final precipitat amb un apocalíptic Jeu, conduït pel saxo d'Adrià Bauzó cap a la Funhouse dels Stooges, però ja no van poder sonar altres clàssics de la casa com ara Sí, Ull per ull i La catximba, que Puntí havia previst per tancar el concert amb apostes sempre segures.

Tot seguit, M-Clan va dedicar la seva hora d'escenari a tocar una desena de temes, majoritàriament èxits com ara Usar y tirar, Llamando a la Tierra,

Maggie despierta –que Tarque va cantar entre el públic, en una llarga passejada per la pista– i Carolina, deixant per al final l'únic tema que va sonar del seu últim disc, Delta: Concierto salvaje. El seu va ser un concert més potent que salvatge, amb tres guitarristes en la primera línia de foc d'un septet impecable, que va demostrar tenir molts seguidors a Fontajau, per com va ser rebudes moltes de les seves cançons, hereves del rock americà amb arrels.

I cap a la mitjanit van pujar a l'escenari els amfitrions, els Sopa de Cabra, que després de l'obligat "bona nit, malparits!" de Gerard Quintana, van fer un ampli repàs de gairebé totes les seves èpoques, per tancar la gira amb què han celebrat el seu trentè aniversari. Durant dues hores van sonar molts temes dels seus tres primers discos, començant amb Tot queda igual i Bloquejats, que van deixar pas a les recents Dolços plans i Sense treva, separades per Tornaré a ser lliure, la seva relectura del dylanià I shall be released. La mirada al passat va continuar amb Si et quedes amb mi, Hores bruixes, El carrer dels torrats i Seguirem somiant, que Quintana va dedicar a "tots aquells que no tenen llibertat o tenen una llibertat enganyosa, a Brussel·les", en una nit en què Fontajau es va omplir de crits de "llibertat" i "independència". El grup fins i tot va recuperar una versió d'Immaculate Fools, del grup britànic del mateix nom, que els Sopa no tocaven des de l'època en què no tenien prou repertori propi, i aquí ho van fer amb la steel guitar de David Soler, músic català de M-Clan. Va ser la primera col·laboració de la nit, ja que Xarim Aresté va fallar per una indisposició. Tot seguit Puntí va tornar a l'escenari per cantar amb ells, forçant una veu molt greu, El boig de la ciutat.

Després de cloure amb Camins el bloc principal, en els bisos van continuar les col·laboracions, amb les veus de Nuri Mancebo (Bigblack Rhino) i Ramon Mirabet, que van coincidir a Podré tornar enrere, i ella de nou, amb Carlos Tarque i David Soler, en una curiosa versió country de You shook me all night long, dels AC/DC, com a homenatge a Malcolm Young. La gran apoteosi va arribar amb L'Empordà, un final obligat perquè ells són els Sopa i aquesta va ser la seva gran nit.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 11-12-2017 Pàgina 51
-El Punt Avui. Barcelona 11-12-2017 Pàgina 33
-El Punt Avui. Camp i Ebre 11-12-2017 Pàgina 33
-El Punt Avui. Lleida 11-12-2017 Pàgina 33
-El Punt Avui. Maresme 11-12-2017 Pàgina 33
-El Punt Avui. Catalunya Central 11-12-2017 Pàgina 33

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1300357-bumerang-musical-i-emocional.html